

Cronica

Mircea Olaru (Lăutarul) și Doina
Alexa Popescu (Pacienta 41)

Teatrul „Mihai Eminescu”
din Botoșani

EU SÎNT TATĂL COPILOR

de Angela Bocancea

Cu premiera pe țară *Eu sînt tatăl copiilor* de Angela Bocancea și cu reluarea comediei *Sfîntul Mitică Blajinu* de Aurel Baranga, colectivul botoșănean a ținut să acorde și ultimei perioade a stagiunii o importanță majoră, să dea încă o dovadă a constantei sale

preocupări pentru promovarea dramaturgiei autohtone.

Noua lucrare a Angelei Bocancea *Eu sînt tatăl copiilor* este un apel cald la omenie, o invitație la simțăminte înalte, scrisă în numele unei vocații moraliste. Autoarea evocă viața noastră socială, trăită la hotarul dintre două epoci, dintre un trecut înegurat și un viitor luminos, depășind, cu efecte de înduioșare, povestea a două femei aflate pe două învecinate paturi de spital, și în care zbuciumul și contradicțiile vieții evocate au lăsat amprente caracteristice, semnificative. Suflul mare, nobil, nealterat, *Pacienta 42* s-a ridicat deasupra unor împrejurări vitrege, a crescut cu sacrificii copiii orfani ai unui ilegalist, pe care *Pacienta 41*, o mamă iresponsabilă, i-a părăsit. Confruntată cu viața exemplară, cu conștiința pură a mamei adoptive, devotată și generoasă, viața risipită în petreceri și plăceri, a adevăratei mame, se curmă în mod brutal, printr-o jalnică sinucidere. Tristul eveniment înscrie piesa în registrul dramei de analiză psihologică și a problemelor de conștiință. Autoarea n-a urmărit să trateze în profunzime acest document omenesc, nici să atingă subtilele implicații de ordin psihologic și social, pe care le solicita paralelismul și antiteza destinelor respective; ceea ce face nota distinctivă a lucrării este patosul etic. Nimic complicat, nimic surprinzător, în dezbateri; în schimb multă căldură și sensibilitate în fața durerii, mizeriei, surdeii revolte a muncitorilor zdrobite de muncă și sărăcie. Străbătută de un real fior romantic, de gingășie și tandrețe, cînd melancolică și duioasă, cînd amară și rea, cînd morală, cînd acuzatoare, această piesă scrisă de o femeie și închinată femeii, rămîne — așa cum mărturisește Marietta Sadova în caietul program — „o nobilă imagine a mamelor acestui pămînt!”

Creatorii spectacolului botoșănean au contribuit cu multă tragere de inimă la relevarea acestei nobleți a textului. Montarea s-a bizuit pe o pleneră valorificare a tuturor atributelor scenei în materializarea imaginilor textului. Decorul Elenei Buzdugan a constituit un element hotărîtor în realizarea cursivității acțiunii, în înlănțuirea organică a secvențelor „cinematografice” ale textului, în alternanța armonioasă a planurilor petrecute în trecut și prezent. Muzica lui H. Mălișanu impresionează cu o bogăție de farmec

dramatică

liric și pitoresc. Așa cum a dorit compozitorul, muzica sa conferă dramei o „înalță tensiune”. Melodii fără cuvinte în care încercătura emoțională reușește, într-adevăr, să sublinieze și chiar să înlocuiască cuvântul vorbit. Cu adevărat, funcția dramatică a muzicii nu este în această reprezentare „numai o componentă, ci și o decisivă.”

Regizora Marietta Sadova (asistată de debutantul în regie, Dinu Kivu) au asigurat piesei un echilibru binefăcător evitând excesele melodramatice, patetismul facil, pitorescul ieftin. Simplitatea, tonurile directe, calde, emoția autentică, firescul cu care au fost înfățișate întâmplările piesei au conferit forță de penetrație limpede mesajului autoarei. Mina sigură a regizoarei a scos în relief însușirile interpretative ale actorilor: Doina Alexe Popescu și Ana Vlădescu Aron au făcut reale eforturi spre definirea cu sinceritate, a celor două diferite personaje feminine centrale. Ludmila Petrov a impus cu sensibilitate, cu măsură, cu delicatețe chipul unei bătrâne animată de înalte simțiri și idealuri. O valoroasă compoziție a făcut Mircea Olaru aducând o contribuție reală, de pondere actoricească, la înobilizarea unui personaj secundar (Lăutarul). Merită subliniat și aportul actorilor: Virgil Raiciu (Doctorul), Costin Iliescu (Procurorul), Boris Perevoznic (Bărbatul), Viki Andronescu (Maseuza), Geta Iliescu (Doctorița).

Valeria Ducea

Scenă din „Dansul maimuțelor” de Eugenia Busuioceanu.

Teatrul „Ion Vasilescu”

DANSUL MAIMUȚELOR

de Eugenia Busuioceanu

Stagiunea '71-'72 se încheie totuși cu câteva piese originale, și trebuie să mărturisim că prezentate așa, într-o dezlinată înghesuială a sfârșitului, premierele își pierd din importanța lor de substanță, devenind

fie formale cifre într-un plan inițial obligatoriu, fie ceva asemănător cu tezele primite cu resemnare la sfârșit de trimestru. *Dansul maimuțelor* de Eugenia Busuioceanu se înscrie în această categorie a pieselor „de final”, cu amendamentul că, fiind o comedie, probabil e destinată sezonului cald. Piesa se înscrie în circuitul acelor texte despre „tinerete, educație, răspundere”, probleme intens dezbătute în presa cotidiană, și care, fără îndoială își găsesc un loc binevenit și pe scenă. E o comedie cu intenții moralizatoare, ce se vrea drastică în cel puțin două direcții de atac: schimonoselile tineretului în imitația comportamentului „hippy”, parazitismul, cu întregul său cortegiu de tare morale, și pe de altă parte tribulațiile pseudoartiştilor „moderniști”, în cazul de față un așa-zis tînăr „dramaturg” ce caută să